

Voor de lezer

Inhoud

Revanche	12
Donkere materie	17
Je gaat niet naar de hemel om Dan Fogelberg te zien	25
Romance, hoofdstuk een	37
Julie en de krigsheer	38
<i>De dinget van John Grisham</i>	45
Het meisje dat geweldige adviezen gaf	53
Meer hoe je niet te doen	55
Rekenen	57
De ambulancechauffeur	62
Op eieren lopen (of: Toen ik verliefd was op Tony Robbins)	67
De ongeduldige miljardair en de spiegel voor de aarde	71
Gemiste aansluiting: boodschappenlek op de hoek van 21st en 6th woensdag 14:30	75
Voor mij geen maanwandeling	78
Sophia	81
De <i>Comedy Central Roast</i> met Nelson Mandela	102
Ze reden sneller en sneller en haalden de regen in	110
De man die de kalender uitvond	112
De geest van Mark Twain	119

Het mooie meisje in de boekwinkel	126
MONSTER: de achtbaan	128
Kellogg's (of: De laatste gezonde fantasie van een jongen op de middenschool)	134
De man die plaatjes postte van alles wat hij at	159
Afronding	161
Vriendelijke taart	168
Kwantum non-lokaliteit en de dood van Elvis Presley	169
Als ik een stuiver kreeg	175
Een opgave waar je wat aan hebt	179
Johnny Depp, het lot en de dubbeldeks toeristenbus van Hollywood	189
Jong zijn was haar ding	191
Angel Echeverria, megapopulair cabaretier	192
De markt zat in een dip	195
De vage restaurantcensent	198
Een dezer dagen moeten we iets aan Willie doen	199
Wikipedia Brown en de zaak van de verdwenen fiets	218
Spijt = perfectionisme + tijd	220
Chris Hansen bij het Justin Bieber-concert	221
Grote schrijvers jatten	224
Confucius thuis	226
Oorlogje	227
Als je van iets houdt	228
Het was maar een idee	229
Héééé, konijntjes	233
De verkiezing van het mooiste wat er is	234
Bingo	241
Dat stomme vriendje van Marie	243
Kies een baan	244

'Iedereen zong hetzelfde liedje': de Duke of Earl vertelt	
over zijn reis naar Amerika in 1962	245
De vreugde van het gelijk hebben	248
Vreemd nieuws	249
Word niet verliefd	253
De grootste zwendel ooit	255
Op weg naar school na de zomervakantie	260
Kate Moss	261
Welkom op Camp Fantastic voor hoogbegaafde tieners	262
De dunne scheidslijn tussen waarom wel en waarom niet	265
De man die ons die mop vertelde over opblaasbare vrouwen	266
Een nieuwe Hitler	268
Opbouwende kritiek	269
Het moedigste wat ik ooit heb gedaan	273
Rome	274
Liefdesgedicht van een letterknecht	276
J.C. Audetat, vertaler van <i>Don Quichot</i>	277
Discussievragen	279
 <i>Dankwoord</i>	 301

Revanche

Na zijn ongekende vernedering – een hardloopwedstrijd verliezen van een schildpad, dat was zo verpletterend dat het niet alleen in de recordboeken zou voortleven, volgens zijn kwelgeesten, maar tot ver buiten de sport bekend zou worden, in schoolboekjes zou verschijnen en als verhaaltje voor het slapengaan nog eeuwenlang aan kinderen overal ter wereld worden verteld; nog honderden jaren zouden kinderen die nog nooit een schildpad hadden gezien, de diersoort leren kennen uit het verhaal over die wedstrijd – trok de haas zich uit het openbare leven terug, ging aan zichzelf twijfelen en viel ten prooi aan een langdurige depressie.

Hij werd dikker en toen weer magerder; hij werd godsdienstig en ging toen over op een meer gematigde godsdienst. Hij ging op yoga, sloot zich in huis op met een zelfopgelegd programma waarbij hij alle grote romans uit de wereldliteratuur moest lezen, maakte een wereldreis en deed vrijwilligerswerk. Alles hielp een beetje, althans in het begin, maar uiteindelijk hielp niets écht. Na een tijd begreep de haas iets heel eenvoudigs dat hij eigenlijk altijd al had geweten: hij moest de schildpad om revanche vragen.

‘Nee,’ luidde het antwoord van de woordvoerder van de schildpad. ‘De schildpad wil zich op de toekomst richten, niet op het verleden. De schildpad wijdt zich tegenwoordig geheel aan het inspi-

reren van een nieuwe generatie met zijn lessen over toewijding en volharding, hij heeft een populaire lezingentournee en doet liefdadigheidswerk voor de Stichting Langzaam maar Zeker.'

Dat zalvende, zelfingenomen antwoord dreef de haas tot razerij. 'Zijn lessen over toewijding en volharding'? Was iedereen dan vergeten dat de haas tijdens die wedstrijd zés keer een dutje had gedaan? Zo had iedereen wel van hem kunnen winnen, een paard, een hond, een worm, zelfs een bláádje als het wind mee had, iedereen die genoeg mazzel had om uit te komen tegen de haas in die roekeloze, onnadenkende en nu voorgoed voorbij piek in zijn carrière, een foute periode in zijn leven die hij zichzelf nog steeds verweet en waarvoor hij sindsdien vergiffenis zocht. Hoe kon iemand denken dat dat ook maar iets met de schildpad te maken had? Een onbeduidend detail van de bewuste wedstrijd dat slechts bij een paar fanatici (al waren dat er nog altijd heel wat) bekend was: de hele wedstrijd lang had er een mug op een poot van de schildpad gezeten; mocht die mug soms ook aanspraak maken op de titel van held en onlogische lessen en onzinnige inzichten verbreiden, zoals 'Wie zich op het juiste moment op de juiste plaats bevindt, is soms sneller dan de wind'? Of 'Wie zich aan de poot van de schildpad hecht, doet het nog altijd niet zo slecht'?

Nee, dacht de haas, de les die uit dit verhaal kon worden getrokken heeft niets met de schildpad te maken – maar alles met de haas. De haas, die zich zo had laten bedwelmen door de zeldzame aspecten van zijn talent dat hij de veel gewonere aspecten van zijn karakter had verwaarloosd, ook al waren die belangrijker gebleken: altijd je best doen, het nooit vanzelfsprekend vinden dat je wel zult winnen, genoeg trots in je binnenste brandend houden om je aan te vuren tot grote prestaties, maar nooit zo veel dat alles erdoor in de as werd gelegd. Dat wist de haas nu. Ja, nu. Nu was het te laat.

Maar was dat wel zo? Wat was die ene les ook alweer? ‘Langzaam maar zeker’?

De haas begon weer met hardlopen, elke dag, ook al was er geen wedstrijd afgesproken. Hij liep elke ochtend anderhalve kilometer, en toen drie, en toen vijftien.

Het duurde niet lang of hij voegde een middagtraining aan zijn programma toe – langzamer en met een ander doel. Als hij ’s middags ging hardlopen, maakte hij een praatje met iedereen die hij tegenkwam. ‘Wat zou ik graag weer eens tegen die schildpad uitkomen. Maar denk je dat iemand dat zou willen zien?’ Dan haalde hij zijn schouders op en draafde een eindje met de volgende onbekende mee. ‘Hé, wat zou er gebeuren als ik weer tegen die schildpad liep? Zou ik dan winnen, denk je? Of zou mijn trots me weer parten gaan spelen?’ Hij haalde zijn schouders op en rende weer door, in een uitdagend kalm tempo.

Langzaam maar zeker bouwde de spanning zich op voor een revanchewedstrijd tussen de schildpad en de haas. Na een tijdje gingen de gesprekken nergens anders meer over en uiteindelijk bereikten de vragen ook de schildpad.

‘Nee,’ zei de schildpad, maar ditmaal riep dat ‘nee’ alleen maar meer vragen op. ‘Nee’, nu niet, of ‘nee’, nooit? Zou hij de haas *nóóit* meer revanche aanbieden? En als hij het wel deed, onder welke voorwaarden? En zo nee, waarom niet? Moest hij niet minstens ‘misschien’ zeggen?

Nee, zei de schildpad weer; nooit. Ze bleven het vragen en hij bleef nee zeggen totdat iedereen het uiteindelijk opgaf en het niet meer vroeg. En toen zei de schildpad, verdrietig en verbijsterd omdat hij eerst al die aandacht had gekregen en toen ineens niet meer, impulsief: Ja, goed dan, ik wed dat ik die haas wel weer kan verslaan. Ja.

Tegen de haas ben ik nog steeds ongeslagen, dacht de schildpad. Ik sta zelfs 1-0 voor – in mijn hele hardloopcarière ben ik nog nooit verslagen! Hoe win je een wedstrijd? Langzaam maar zeker, dat is toch altijd het motto? Nou, dat heb ik toevallig uitgevonden. Perfect. Dit komt helemaal in orde. Eén keer kan nog toeval zijn. Maar als het nóg een keer gebeurt, is het duidelijk.

De wedstrijd zou over tien dagen plaatsvinden. De schildpad herhaalde alles wat hem zijn eerste overwinning leek te hebben bezorgd, dus niets bijzonders: eenvoudig eten en wat rondlopen. Een beetje van dit en een beetje van dat. Hij wilde er niet te veel over nadenken. Hij deed alles gewoon langzaam maar zeker.

De haas trainde zoals niemand ooit nog had getraind. Elke ochtend rende hij vijftientwintig kilometer en elke middag weer. Hij bekeek opnames van zijn oude wedstrijden. Hij sliep elke nacht acht uur, wat hazen vrijwel nooit doen, tegenover een muur waaraan hij alle valse, gemene opmerkingen had opgehangen die iedereen over hem had gemaakt in de jaren na de legendarische wedstrijd die zijn leven had verpest.

Op de dag van de wedstrijd zagen de schildpad en de haas elkaar voor het eerst in vijf jaar weer bij de start en hadden een kort onderonsje terwijl hun hele wereld toekeek.

‘Succes, haas,’ zei de schildpad even terloops als altijd. ‘Hé! Dat is grappig, doe nog eens? Ha, zo lijkt je net een eend. Nee, nu ben je weer gewoon een haas. Grappig. Nou ja, succes, haas!’

‘Jij ook succes, schildpad,’ fluisterde de haas. Hij boog zich dicht naar de schildpad toe. ‘Je moet weten – dat weet niemand en als je het doorvertelt, ontken ik alles – ik ben eigenlijk geen haas. Ik ben een konijn.’

Dat was onzin; hij zei het alleen om de schildpad op de kast te jagen.